

Műhelytanulmány a teremtéshez

Csak kínlódom, hogy hátha valamit
kihozhatnék ebből a ragyogásból,
amely már újra s újra elvakít,
mert reggelenként szemem előtt táncol

fehér csipkében minden téli ág,
amint a ragacsos köd kicsapódik,
s akár az Isten egyszülött fiát,
otthagya, mondhatnám úgy: hátat fordít,

de azt hiszem, túl didaktikus lenne,
s később a zúzmara is mennybe menne
ezek szerint, vagyis jóval profánabb

képet szeretnék, bár tagadhatatlan,
hogy van valami borzongató abban,
ha önmagával díszíti a fákat.

A létezés rutinja

Mindig ugyanazok az oszlopok
roskadnak össze recsegve-ropogva,
s nap mint nap ugyanarra gondolok,
mintha megint s megint visszaforogna

a kívánság is, és nem csak a nap,
nem csak az ág, a lomb, az ég, a felhő,
s hiába félek, hogy abbamarad,
ami leomlik bennem, újra felnő,

s tudom előre, mi következik,
mert múltam ily módon szövetkezik
jövőkkel, régebb talán rémület

lett volna, hogy ugyanúgy vetkezik
és öltözik két test, s ma szédület:
mindkettőnket megtartó épület.

Tükörkép

*Tiziano Vecellio: Égi és földi szerelem,
1514 körül, olaj, fa, 118x279 cm,
Galleria Borghese, Róma*

Azt bizonyítja inkább, hogy a bánat
egyforma mindkét arcon, nincs különbség
még abban sincs, hogy pokolra szállnak
vagy mennybe mennek, mert csupán tükörkép

a fáradt test, az is, aki a húsát
kitárja szinte teljesen, s a másik,
akihez nem férkőzik sem hiúság,
sem gőg, s csak piros ruhaujja látszik

a dúlt kesztyű fölött, de ugyanaz,
s ugyanakkor történik a tavasz,
akár a tél, és egymást öleli

a lángoló kar s a puha selyem,
míg nézi magát, belül meztelen,
s virágcsokorba tépnek körmei.

A feltámadás alkatrészei

*El Greco: A keresztet vivő Krisztus,
1580 körül, olaj, vászon, 105x79 cm,
Metropolitan Museum of Art, New York*

Végül saját csontvázadat viszed,
vagy mindenképpen valamit belülről,
s a szemek csak az így teremtett úrról
szólnak, a semmiről a senkinek,

de persze, ez sem így igaz egészen,
mert mégis társadként ölelheted
azt, aki voltál, mint mikor kezéd
kezédbe kulcsolod, hogy összeérjen

a hús a hússal és a test a testtel,
s mit sem számít, hogy csupán önmaga
ez is, az is, nem hozott anyaga,

vagy éppen ezért bánik a kereszttel
olyan vigyázva, mintha ott belül
lett volna tényleg, s most kívül kerül.

Hirtelen kiárad

*Henri Matisse: A zene,
1939, olaj, vászon, 115x115,1 cm,
Albright-Knox Gallery, Buffalo, New York*

Ahhoz, hogy mégis mindent eltakarjon,
előbb-utóbb úgyis kiteljesül,
de most csak legkívül és legbelül
hullámzik, míg a kettő közt a parton

fűrészfogak villognak, s arra várnak,
hogy végre egybeolvad a zene,
és összeforrik minden levele,
vagy hátulról majd hirtelen kiárad

a réseken a sűrű éjszaka,
sötétbe fullad sok-sok csillaga,
a fényes hangok összekapcsolódnak

s csend lesz belőlük, mert hibátlanul
szólnak, s nincs több értelme a sikolynak,
mint ülni csak sokáig szótlanul.

  Markó Béla (Kézdivásárhely, 1951) író és költő, tanár,
politikus.